

[Jens Chr. Christensen.]

rørende Tandpleje for Skolebørn. Naar en saadan Ordning er indført, har vi igennem vor Lovgivning gjort det muligt for den opvoksende Slægt at faa en i sundhedsmæssig Henseende saa god Start i Livet som muligt.

Jeg skal anbefale det foreliggende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Gudrun Hasselriis: Det Lovforslag, som den højtærede Undervisningsminister har fremsat, kan kun blive modtaget med Glæde. Da Lovforslaget første Gang blev forelagt i 1943, fik det i det store og hele en velvillig Modtagelse af samtlige Partier, og de Aar, der er gaaet siden, har ikke gjort Lovforslaget mindre ønsket. Spørgsmaalet om Skolelæger har været drøftet i adskillige Aar, og den nærværende Lovgivning maa siges at være meget paakrævet, da mange Kommuner, maaske de fleste, har ventet med at indføre en Skolelægeordning, til Staten vilde forlange det.

Netop de sidste Aar har været vanskelige for Børnene, og man kan kun med stor Glæde konstatere, at nu alle, Børn, Lærere og andre, der har med Skolen at gøre, skal undersøges mindst een Gang om Aaret. Det er til uvurderlig Gavn for Børnene, at en Sygdom erkendes saa hurtigt som muligt, baade for den syges egen Skyld og for Kammeraternes. Bestemmelserne betyder bl. a. en Kamp imod Tuberkulosen, der i Krigsaarene er taget saa uhyggeligt til, at den mere end nogen Sinde er en Fare for den almene Sundhed. Naar de nyindskrevne Børn skal undersøges, før der er gaaet et halvt Aar, efter at de er kommet i Skole, og alle andre undersøges een Gang aarligt, skulde der være en stor Mulighed for at standse et Angreb og i hvert Tilfælde hindre, at flere Børn i en Klasse smittes. Derfor er det ogsaa af saa stor Betydning, at Skolelægetilsynet skal være obligatorisk for Børnene.

Men ogsaa paa anden Maade vil Loven kunne være til Gavn for Børnene. Hidtil har det ikke været muligt at faa Børnene undersøgt mod Forældrenes Ønske, og Lægerne har ikke saa sjældent kæmpet for-gæves med Hjemmene for at faa Børnene til Undersøgelse. Bestemmelsen om, at Udeblivelse fra Undersøgelse skal betragtes som Skoleforsømmelse, der kan mulkteres for, kan maaske bidrage til at faa modvillige Forældre til at sende Børnene til Skolelægen. Det er sikkert kun de færreste, der vil benytte den Udvej at lade Børnene under-

søge hvert Aar af Hjemmets Læge og saa indsende Attest om, at Børnene er under et Tilsyn, der er lige saa omfattende som Skolelægens.

Der siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, at den almindelige Regel maa være, at Skolelægetilsynet skal finde Sted i Skoletiden. Jeg vil gerne saa stærkt som muligt henstille til den højtærede Undervisningsminister, at Undersøgelsen i hvert Tilfælde i Eksamensklasserne finder Sted uden for Skoletiden. Det er ikke alene Lærerne, der kritiserer de mange Forstyrrelser i Undervisningen, naar Børnene skal gaa til Tandlæge, gaa til Præsten, spise Middag eller lignende, men ogsaa Forældrene beklager stærkt, at Undervisningstiden paa den Maade forkortes. Jeg tror ogsaa, at det mange Steder vil blive meget vanskeligt at stille Lokaler til Raadighed i Undervisningstiden, da de fleste Skoler har flere Vandreklasser, og da der i de kommende Aar vil blive mange flere Børn indskrevet hvert Aar, kommer det til at knibe endnu mere med Plads.

Man maa haabe, at mange Kommuner vil ansætte en Sundhedsplejerske, der kan assistere Skolelægen ved Undersøgelserne og være Bindeled mellem Skolen og Skolelægen paa den ene Side og Hjemmene paa den anden Side. Hun kan bringe Besked til Hjemmene, hvis Forældrene ikke møder til Undersøgelsen, kontrollere, at Hjemmene følger Skolelægens Anordninger og Raad, og assistere ved Maaling og Vejning. Hun vil betyde en stor Hjælp for alle de Skoler, der hidtil med en Sygeplejerske har ladet foretage Undersøgelser for Utøj. Mange Forældre vil føle det som en Skam og er tilbøjelige til at afvise Skolens Paastand, men bøjer sig snarere for Skolelægens Autoritet.

Naar det bemærkes, at Skolelægen ogsaa skal have Pligt til at undersøge svagtbegavede Børn, der ikke kan følge med i den normale Undervisning, maa man sige, at det maaske vil være praktisk i de smaa Skoler, hvis Lægen har særlig Uddannelse i at foretage Intelligensundersøgelser, men ved større Skoler vil Undersøgelserne tage alt for lang Tid, saa der maa man fortsat ønske særlige Skolepsykologer ansat til at varetage det specielle Omraade, da det er et Faktum, at jo flere Undersøgelser man foretager, des sikrere bliver Prøverne.

I § 6 foreslaas det, at Skolelægen ikke maa tage et Barn under Behandling, men skal henvise til den praktiserende Læge, og det finder jeg naturligt, men hvis Hjemmet intet foretager, hvad saa? Jeg vilde være